

Po piąte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi wszczęcia formalnej procedury wyjaśniającej.

Odwołanie wniesione w dniu 2 kwietnia 2021 r. przez Ryanair DAC od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie T-259/20, Ryanair / Komisja

(Sprawa C-210/21 P)

(2021/C 297/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Lapr votte, avocats, S. Rating, abogado, I.G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, avocate)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- stwierdzenie, zgodnie z art. 263 i 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji C(2020) 2097 final z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56765 (2020/N) – Francja – COVID-19 – Moratorium dotyczące płatności podatków lotniczych udzielone przedsiębiorstwom z sektora publicznego transportu lotniczego oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez nią samą oraz przez Ryainaira oraz nakazanie interwenientom w obu instancjach pokrycie poniesionych przez nich kosztów;

tytułem ewentualnym:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na pięciu zarzutach.

Po pierwsze, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa nie uwzględniając podniesionego przez nią zarzutu, że doszło do nieuzasadnionego naruszenia zasady niedyskryminacji.

Po drugie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do podnoszonego zarzutu w przedmiocie swobody świadczenia usług.

Po trzecie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa ustalając proporcjonalność pomocy w stosunku do rzeczywistego wymiaru poniesionych szkód zgodnie z art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE.

Po czwarte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi uzasadnienia.

Po piąte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi wszczęcia formalnej procedury wyjaśniającej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 12 kwietnia 2021 r. – CR, AY, ML, BQ / Volkswagen Bank GmbH, Audi Bank

(Sprawa C-232/21)

(2021/C 297/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CR, AY, ML, BQ

Strona pozwana: Volkswagen Bank GmbH, Audi Bank

Pytania prejudycjalne

1) W przedmiocie domniemania zgodności z prawem zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego, zwanej dalej „EGBGB”)

- a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?

Jeżeli tak:

- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na pytanie pierwsze lit. a) i b):

2) W przedmiocie obowiązkowych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE

- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że wysokość odsetek za jeden dzień, którą należy podać w umowie o kredyt, musi wynikać matematycznie z uzgodnionej w umowie należnej stopy oprocentowania?

b) W przedmiocie art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE:

- aa) Czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że zawarte w umowie o kredyt informacje dotyczące rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty pożyczki muszą być na tyle dokładne, aby konsument mógł przynajmniej w przybliżeniu obliczyć wysokość należnej rekompensaty?

[na wypadek udzielenia na powyższe pytanie aa) odpowiedzi twierdzącej]

- bb) Czy art. 10 ust. 2 lit. r) i art. 14 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2008/48/WE stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu, które w przypadku niepełnych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE przewiduje, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna bieg mimo wszystko z chwilą zawarcia umowy, a jedynie kredytodawcy nie przysługuje roszczenie o rekompensatę za przedterminową spłatę kredytu?